

РЕШЕНИЕ

№ 31634

гр. София, 29.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **6048** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.30а, ал.3, вр. чл.44, ал.1 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ), във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Б. Я., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. С. К. от ДАК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-IV-146-0189 от 22.05.2025 г., издадена от началника на 01 Районно управление (РУ) на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на заповедта, като постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят поддържа, че на 22.05.2025 г. не е извършил вмененото му нарушение. Твърди, че на същата дата незаконосъобразно е задържан от служители на СДВР преди провеждане на футболната среща между ПФК „Л.“ и ПФК „Ц. – С.“, без да е получил разпореждане от служители на СДВР. Счита, че в оспорената заповед не се посочени отдадените към него конкретни разпореждания, причината за отдаването им и отказа на лицето да ги изпълни, което препятствало правото му на защита. Навежда доводи за липса на вредни последици и липса на нарушение. Претендира се отмяната на оспорената заповед и присъждане на разноски.

Отвeтникът – началник на 01 РУ-СДВР оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Установява се от докладна записка от 22.05.2025 г. на И. М. Й. – полицейски инспектор (ПИ) в 03 РУ-СДВР, че на същата дата, съвместно с ПИ Д. Д. и ПИ Ат. Р., бил назначен като охрана на футболна среща между отборите на ПФК „Ц. – С.“ и ПФК „Л.“. Около 17:45 часа забелязал лице от мъжки пол, което вървяло по пешеходната алея на [улица], с посока „О. мост“. След като лицето видяло полицейските служители, започнало да вика и псува срещу тях. Полицейските служители предприели действия по установяване на самоличността на лицето, като ясно му разпоредили да спре, но то започнало да бяга в посока „О. мост“. Служителите го последвали и отново му разпоредили да спре, но лицето не се подчинило. Същото било застигнато и при опита на служителите да бъде установено, отново започнало да буйства, да вика и псува и оказало съпротива. Наложено се използване на физическа сила и помощни средства - белезници, при което лицето продължавало да оказва съпротива. Същото било установено като А. Б. Я., ЕГН [ЕГН], който бил отведен в 01 РУ-СДВР.

Служителят И. М. Й. съставил Заповед за задържане по ЗМВР от 22.05.2025 г. на А. Б. Я., мотивирана с разпоредбите на чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР, във връзка с чл.21, т.2 от ЗООРПСМ – след надлежно предупреждение, съзнателно пречи на полицейски орган.

В административната преписка се съдържа сведение от А. Б. Я., ЕГН [ЕГН], според което на 22.05.2025 г. бил подгонен на канала на [улица], където бил заедно със сина си, тъй като „не се харесала песента му срещу полицията“, поради което бил арестуван в 01 РУ.

Срещу А. Б. Я., ЕГН [ЕГН], бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № IV-146 от 22.05.2025 г. от К. М. Д. – инспектор при 01 РУ-СДВР, за това, че на 22.05.2025 г., около 17:45 часа, по време на провеждане на футболна среща за Купата на България между отборите на ПФК „Л.“ и ПФК „Ц. – С.“ на Национален стадион „В. Л.“, в начален час 19:00 часа, по [улица] с посока на движение към площад „О. мост“, е извършил противообществена проява (спортно хулиганство) като отказал да изпълни разпорежданията на отговорните за спорното мероприятие лица – нарушение на чл.21, т.2 от ЗООРПСМ.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление (НП) № IV-146 от 22.05.2025 г. от началника на 01 РУ-СДВР, с което на А. Б. Я., ЕГН [ЕГН], на основание чл.25, ал.1, вр. чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ била наложена глоба в размер на 1000 лв. за нарушение на чл.21, т.2 от ЗООРПСМ.

Издадена е оспорената Заповед № 25-IV-146-0189 от 22.05.2025 на началника на 01 РУ-СДВР, с която на основание чл.42, вр. чл.30, ал.1, т.1, вр. чл.21, т. 2 от ЗООРПСМ на жалбоподателя е наложена ПАМ „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една година“. Актът е мотивиран от фактическа страна с извършена от Я. противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на ЗООРПСМ, изразяваща се в отказ да изпълни разпорежданията на отговорните за спорното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността на спортното мероприятие.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният акт е връчен на 22.05.2025 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 30.05.2025 г. - в срока по чл.30а, ал.3 от ЗООРПСМ (24.05.2025 г. и 26.05.2025 г. са официални почивни дни, а 25.05.2025 г. е неделя – неработен ден), срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.44, ал.1 от ЗООРПСМ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от материално и териториално компетентен административен орган съобразно чл.42 от ЗООРПСМ, според който в случаите по чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ

принудителната административна мярка (ПАМ) по чл. 41, т. 1 от ЗООРПСМ се налага със заповед на началника на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице. По силата на чл.42 от ЗООРПСМ мярката се налага в производство по глава четвърта, раздел II от ЗООРПСМ „Установяване на извършени противообществени прояви“ (чл.26-35 от ЗООРПСМ).

Разпоредбата на чл.26, ал.1 от ЗООРПСМ урежда правомощие на полицейските органи на МВР за извършени противообществени прояви по този закон да съставят акт за установяване на нарушението в съответствие с изискванията на Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Съгласно чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице издава наказателно постановление и заповед за налагане на ПАМ забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. В случая, срещу А. Б. Я. е съставен акт № VI-146 от 22.05.2025 г. за установяване на административно нарушение по чл.26, ал.1 от ЗООРПСМ. Към акта са приложени документите по чл.27, т.1 и т.2 от ЗООРПСМ - писмени обяснения на нарушителя и писмени показания на актосъставителя като свидетел на противообществената проява.

Оспорената заповед е издадена в срока по чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществени са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. В АУАН № VI-146 от 22.05.2025 г. Я. е вписал възражение „Ще обжалвам наложената глоба“, а върху писмено дадено сведение от същата дата посочил „Към този момент нямам възражения“. Предоставените от жалбоподателя на процесната дата писмени сведения и становище са указание, че е разбрал вмененото му нарушение по АУАН и противообществена проява (двете се налагат кумулативно предвид използвания в чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ съюз „и“), вкл. чрез посоченото в обяснението „не се хареса песента ми срещу полицията“, поради което съдът приема, че не е накърнено правото му на защита и същият е могъл да организира защитата си срещу утежняващите го актове. Посоченото в жалбата съществено процесуално нарушение, изразяващо се в накърняване на правото му на защита, представлява защитна теза на лицето, която не съответства на доказателствата от административната преписка. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно намерено основание за налагане на ПАМ по чл.21, т.2 от ЗООРПСМ.

Съгласно чл.21, т.2 от ЗООРПСМ противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на Наказателния кодекс и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се в отказ за изпълнение на разпорежданията на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността, или на полицейските органи.

Няма спор, че процесната футболна среща има характер на спортно мероприятие по смисъла на чл.2а, ал.1 от ЗООРПСМ. Поведението на лицето е санкционирано преди провеждане на спортното мероприятие на 22.05.2025 г., в [населено място], Национален стадион „В. Л.“, безспорно в неговата спортна зона по смисъла на пар.1, т.2 от ДР на ЗООРПСМ - определената с акт на кмета на общината зона, в която се осъществява контрол или пропускателен режим и която включва поземления имот, на чиято площ е разположен спортният обект, и прилежащата територия и инфраструктура до 500 метра от неговите граници. Според докладната записка на ПИ

И. М. Й., съставил заповедта по чл.72, ал.1 от ЗМВР, Я. бил установен при обхода на полицейските служители на [улица], а според разпитания по делото свидетел И. Г. К. двамата с Я. били част от агитката на Ц., която се движела от Сектор А към Сектор Г на националния стадион. По изложените съображения следва да се приеме, че нарушението е установено в спортната зона на мероприятиято по смисъла на пар.1, т.2 от ДР на ЗООРПСМ.

Защитната теза на жалбоподателя е, че в оспорения акт не е посочено какво разпореждане е отдадено към него. Действително, в оспорената заповед е възпроизведено съдържанието на разпоредбата на чл.21, т.2 от ЗООРПСМ – отказва да изпълни разпорежданията на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността, или на полицейските органи. Изискванията на чл.59, ал.2, т.4 от АПК са за посочване в акта както на правните, така и на фактическите основания за издаването му. Съдебната практика е константна, че възпроизвеждането на съдържанието на правната норма не е достатъчно за обосноваване на акта по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, но според задължителните разяснения на Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС мотивите на акта може да се съдържат и в друг документ. Относно към наложената ПАМ са писмените сведения, съдържащи се в докладна записка от 22.05.2025 г. на И. М. Й. – полицейски инспектор в 03 РУ-СДВР, според които при обхода на [улица], около 17:45 часа, служителите на СДВР забелязали лице от мъжки пол, което вървяло по пешеходната алея на [улица], с посока „О. мост“. След като лицето видяло полицейските служители, започнало да вика и псува срещу тях. Полицейските служители предприели действия по установяването му, като ясно му разпоредили да спре, но то започнало да бяга в посока „О. мост“. Служителите го последвали и отново му разпоредили да спре, но лицето не се подчинило. Същото било застигнато и при опита на служителите да бъде установено, отново започнало да буйства, да вика и псува и оказало съпротива. Наложило се използване на физическа сила и помощни средства - белезници, при което лицето продължавало да оказва съпротива. Същото било установено като А. Б. Я., ЕГН [ЕГН], който бил отведен в 01 РУ-СДВР.

Писмено сведение е предоставил и служителят, който е съставил АУАН № IV-146 от 22.05.2025 г. инспектор К. М. Д. при 01 РУ-СДВР, според което на 22.05.2025 г., преди провеждане на футболна среща за Купата на България между отборите на ПФК „Л.“ и ПФК „Ц. – С.“ на Национален стадион „В. Л.“, с начален час 19:00 часа, около 17:45 часа, по [улица] служителите забелязали лице от мъжки пол, което вървяло по пешеходната алея с посока „О. мост“. След като видяло служителите, лицето започнало да вика и псува срещу ПИ Д., ПИ Д. Д. и ПИ Ат. Р. Служителите предприели действия по установяване самоличността на лицето, но то започнало да бяга в посока „О. мост“. Ясно било разпоредено на лицето да спре и да представи документ за самоличност, но същото отказало да изпълни разпорежданията. След като служителите настигнали лицето, то продължило да вика, буйства и псува, което наложило използване на физическа сила (техника за поставяне на ръцете зад гърба) и поставяне на белезници.

Предоставеното от Я. писмено сведение на 22.05.2025 г. съдържа относимите данни, че „не се хареса песента ми срещу полицията“.

За релевантните обстоятелства по делото е разпитан свидетел на жалбоподателя – И. Г. К.. Същият установява, че съвместно с Я. и пълнолетния му син, през м. май 2025 г., били част от агитката на Ц. по време на футболен мач за Купата на България с ПФК „Л.“, като се движели от Сектор А към Сектор Г на националния стадион. Всички в агитката на Ц. викали и пеели, като по-нататък в показанията си св. К. пояснява „там е суматоха, 40 000 човека на едно място“. Според свидетеля А. не пеел и никога не псувал. Пак според него, без никаква причина „някакви полицаи нападнали А., той се уплашил и започнал да бяга“. Свидетелят не може да установи „защо полицаите се вторачили и насочили само към А.“, както и дали преди това полицаите са говорили

на А.. Според св. К. „полицайте се втурнали към него и той тръгнал да бяга“. След 7-10 минути синът на А. съобщил, че са задържали баща му. Двамата със свидетеля влезли на мача, изгледали го и на прибиране от него А. се обадил, за да съобщи, че са го пуснали. Питали го „Какво стана?“, но той казал „И аз не разбрах“.

Съдът не кредитира показанията на св. К. като взаимно противоречиви, заинтересовани в полза на жалбоподателя и несъответни на другите доказателства по делото. На първо място, свидетелят К. не може да установи дали А. е пеел, но според личните сведения на жалбоподателя „на полицайте не се харесала песента му“, т.е. Я. е наясно, че е пеел и скандирал думи и фрази, които „не са се харесали на полицайте“, докато според св. К. „А. никога не псува“. Безпротиворечиви са данните на полицейските служители и на св. К., че Я. е побягнал и е бил преследван от полицайте. Според съда, самите действия на жалбоподателя, който е наясно, че „полицайте не са харесали песента му“, което го е мотивирало да побегне от тях, са указание, че лицето съзнава противообществения характер на действията си. С други думи, ако поведението на лицето е съобразено с нормите и порядките в обществото, дори по време на провеждане на спортно мероприятие, наличието на охраняващи мероприятията полицейски служители няма да го провокира да побегне от тях. В случая, от съвкупната преценка на доказателствата по делото по категоричен начин се установява, че Я., пеейки и бидейки част от агитката на Ц., е срещнал полицейски служители и побягнал от тях. Изолирани от останалия доказателствен материал са показанията на св. К., че „полицайте са се вторачили в А.“, поради което съдът не ги кредитира в тази им част. Още повече, че в нея свидетелят си противоречи с писмените сведения на Я., който признава, че „на полицайте не се харесала песента му“. Докато свидетелят К. не може да установи дали А. е пеел и очевидно в негова полза свидетелства, че „А. никога не псува“.

Житейски логични са обясненията на служителите на СДВР, че след като лицето е побягнало, същото било последвано от тях с отдадени разпореждания към него да спре с оглед установяване на самоличността му. Нещо повече, дори при застигането на лицето, то продължило с буйното си поведение, защото в противен случай не би се наложило използването спрямо него на физическа сила и поставянето на помощни средства.

По силата на чл.85, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР при изпълнение на служебните си задължения полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при:

1. противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане;
2. задържане на правонарушител, който не се подчинява или оказва съпротива на полицейски орган.

Съгласно чл.86, ал.1 от ЗМВР и чл.3, ал.1 от Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на МВР физическа сила и помощни средства се използват **след предупреждение** с изключение на случаите на внезапно нападение и при освобождаване на заложници

Съгласно чл.5, ал.1 от Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г. в случаите на употреба на физическа сила и помощни средства се изготвя писмен доклад от служителя, който ги е използвал, и/или от ръководителя, разпоредил използването им.

В конкретния случай, използването на физическа сила и помощни средства не е укрито от полицейските служители, а напротив – документирано е от тях в съставени докладни записки по реда на Наредба № 8121з-418 от 14 март 2017 г. Съставените от служителите документи за това имат характер на официални такива по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, респ. удостоверяват в обвързваща съда доказателствена сила документираното поведение на преследваното лице, което е наложило използването на физическа сила и

помощни средства, очевидно в хипотезите на чл.85, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР, за което лицето е предупредено по силата на чл.86, ал.1 от ЗМВР и чл.3, ал.1 от Наредба № 81213-418 от 14 март 2017 г.

Дължим е извод, че самото поведение на Я. на 22.05.2025 г., който, при бягството си от полицаите, е провокирал използването на физическа сила и помощни средства спрямо него, обсъдено съвкупно с признанието му, че „на полицаите не се харесала песента му“, са указание, че същият е съзнавал противообщественото си поведение, предизвикало ответна реакция от полицейските органи – преследване и отдаване на разпореждания да спре с оглед установяване на самоличността му. Както вече се посочи, житейски логично е, при преследване на побягналото лице, спрямо него полицейските служители да издават разпореждания да спре. Нещо повече, в случая Я. не само не се е подчинил на тези разпореждания, но и когато е бил застигнат, продължил да буйства, което наложило използването на физическа сила и помощни средства. Разпоредбите на чл.85, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР изискват използването на физическа сила и помощни средства при противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане и за да се задържи правонарушител. Съвкупната преценка на така установените по делото факти и обстоятелства навежда съда на категоричен и несъмнен извод, че с поведението си на 22.05.2025 г., преди провеждане на футболната среща между ПФК „Л.“ и ПФК „Ц. – С.“ и в зоната на провеждане на спорното мероприятие, жалбоподателят Я. е отказал да изпълни законно отдадено разпореждане на служители на СДВР спрямо него, а именно да спре с оглед установяване на самоличността му. Предвид предоставеното от Я. писмено сведение от 22.05.2025 г. непосочването на отдаденото разпореждане в оспорената заповед (да спре с оглед установяване на самоличността му) не е накърнило правото му на защита, тъй като той е съзнавал поведението си и съзнателно е предпочел да побегне пред полицейските служители. От друга страна, отдадените разпореждания към Я. детайлно са посочени в съставените от служителите докладни записки по случая, които следва да се възприемат като допълнение към мотивите на оспорената заповед съгласно Тълкувателно решение №16/75 г. на ВС.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена в установената форма по чл.59, ал.2, т.4, вр. чл.146, т.2 от АПК и при правилно приложение на посоченото в нея материалноправно основание по чл.21, т.2 от ЗООРПСМ. При надлежно издадено разпореждане по чл.85, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР към жалбоподателя да спре с оглед установяване на самоличността му, същият не се е подчинил, а е продължил да бяга, което е наложило използването спрямо него на физическа сила и помощни средства.

Декларираните в чл.2, т.1 и т.2 от ЗООРПСМ цели на специалния закон са опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия, предотвратяване, преустановяване, разкриване и наказване на противообществени прояви. Значителна част от закона (Глава Трета) урежда мерките за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия, което е указание за тяхната обществена значимост.

По силата на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Очевиден е законодателният акцент върху превантивния характер на ПАМ, доколкото целта им е предотвратяване на нарушения и на вредните последици от тях. Идентични са целите на

специалния закон (ЗООРПСМ) – *опазване* на обществения ред, *предотвратяване* на противообществени прояви, което е логично предвид факта, че извършването на спортни мероприятия е публична проява, неминуемо свързана с участието на големи групи физически лица, чийто живот и здраве следва да бъдат опазени. В този смисъл са и показанията на св. К. „То е суматоха там, 40 000 човека на едно място“. Именно превантивният характер на ПАМ, насочен към *предотвратяване* на нарушения, е указание за разликата между процесната ПАМ и вече извършеното административно нарушение. Ето защо са ирелевантни доводите на жалбоподателя, че не е извършил административно нарушение.

Тук е мястото да се отбележи различният и самостоятелен характер на административното наказание по ЗАНН по чл.26, ал.1, вр. чл.30а, ал.2 от ЗООРПСМ) и наложената ПАМ по чл.30а, ал.1, т.1, вр. чл.30а, ал.3 от ЗООРПСМ. Налагането на ПАМ не съставлява административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици, за разлика от наказателното постановление по ЗАНН. В съдебната практика е възприето, че административнонаказателната отговорност за виновно неизпълнение на административноправни задължения е независима и самостоятелна от административната принуда като вид държавна принуда, като основание за налагането на ПАМ е самото нарушение.

След като сред целите на специалния закон са опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия, предотвратяване извършването и разкриване на противообществени прояви, то отказът да се изпълнят разпорежданията на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността му, е пряко свързан с целта на ПАМ, насочена към предотвратяване на нарушения. Изложеното е в съответствие с превантивния характер на мярката съгласно чл.22 от ЗАНН.

В случая, от съвкупната преценка на доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят Я. е отказал да изпълни разпореждания на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността му. Подобно поведение правилно и обосновано не е толерирано от органите на реда, които не са допуснали на територията на спортното мероприятие потенциален нарушител. Не съществува законово изискване за излагане на мотиви от какъв вид е наложената мярка – за предотвратяване, преустановяване или за възстановяване на вредите от нарушение, както неправилно се твърди в жалбата. Използването на съюза „и“ в разпоредбата на чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ е указание, че при установена противообществена проява кумулативно се налагат административно наказание чрез издаване на наказателно постановление и ПАМ чрез издаване на процесната заповед. Както се посочи, двете производства са отделни и самостоятелни, поради което жалбоподателят неоснователно твърди, че ПАМ му е наложена формално, единствено на база издадено му наказателно постановление. Чрез наложената ПАМ действията на служителите не са насочени единствено към разкриването на нарушение, а най-вече са превантивни – към евентуално негово предотвратяване и недопускане, още повече, че в случая потенциалният нарушител е побягнал пред полицейските служители, което е наложило използването спрямо него на превантивната мярка. ПАМ е наложена за минималния срок по чл.25, ал.1 от ЗООРПСМ, поради което не е допуснато нарушение на чл.6, ал.2-4 от АПК.

По изложените съображения наложената ПАМ е законосъобразна и съответна на

целите по чл.22 от ЗАНН и чл.2, т.1 и т.2 от ЗООРПСМ. Не са допуснати нарушения на чл.146, т.4 и т.5 от АПК. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. Я., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. С. К. от ДАК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-IV-146-0189 от 22.05.2025 г., издадена от началника на 01 Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. Б. Я., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. А, ет.3, ал.5, да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи на основание чл.143, ал.3 АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението е окончателно съгласно чл.44, ал.1 от ЗООРПСМ.

СЪДИЯ: